

דרכי נועם

שיעורים בעבודת ה'
לאור דברי רביה"ק
מוהר"ן מברסלב זיע"א

לקוטי מוהר"ן תניינא תורה ה'
עבודת ר"ה, יוה"כ, חג הסוכות ושמיני עצרת

ישיבת מאירת עיניים
ברסלב ירושלים
tateziser@gmail.com

תורה ה' תניינא תשרי תשפו הכנה ליוהכ וסוכות

רבינו הק' מדבר בתורה ה', על כל חגי תשרי, ר"ה יוה"כ סוכות ושמיני עצרת.

כלל הדבר שאדם צריך לשוב בתשובה, העיקר הוא אמונה, כי כשמאבד את האמונה אין לו לאדם בכלל קשר לה', אין לו התבוננות ושכל ודעת בה', ורבינו מדבר בתחילת המאמר כמה קשיים יש כשאין אמונה, כמו שרבינו מאריך בזה מאד. לא תפילה עוזר, לא רפואות עוזר. הכל בגלל שאין ל ואמונה, כי כשיש אמונה, יש לו קרבת ה', בר"ה

אדם שוכח את החסרונות שלו, ה' לא שוכח, אבל כשאדם זוכר, ושב בתשובה, ומאמין שה' מוחל וסולח, בכח האמונה בעבודת ה', עי"ז נבנה העולמות כ"כ יפה כ"כ גבוה, הכל ע"י אמונה. בלי זה עסוק רק עם הרגשות ועניינים ומחשבות שלו, זה נקרא שאין ל ואמונה.

זהו יסוד עיקר האמונה. קדושה, התבוננות, חרדת הגוף ע"י תקיעה, מתעורר, ומתחבר לרבינו ונהיה איש אחר לגמרי, נחל נובע מקור חכמה גילה דעת כזאת, שפע של תורה כזאת, ליקוטי הלכות כזה, שאדם יכול תמיד לקחת עוד דיבור מרבינו, חיים טובים.

אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים, כי אם בתורת ה' חפצו, שתמיד נכנס ולומד משהו, והלב שלו בוער לעבודת ה'. ונעשה יחוד קוב"ה ושכניתיה, ובזה הוא דבוק ה' תמיד, וזה עיקר החיים טובים באמונת צדיקים.

העיקר זה אמונה.

רבינו אומר שצריך לחתור אחר המים שמגדלים את האמונה, מיין נוקבין אתערותא דלתתא, שאדם צריך לחתור, במסירות נפש לצעוק לה', ממעמקים קראתיך, צעקה, מתוך שינה וקטנות, כשאדם נופל, ומשם מעורר צעקת הלב לה'. ומשם מגדל האמונה

צעקת הלב הזה נמשך ממים עמוקים עצה בלב איש, עיז נמשך על האדם עצות מרחוק אמונה אומן, היינו שאדם מתחיל לגדול. כמ"ש רבינו שתשובה זה דרך, לא עושים פעם אחת תשובה, זה דרך החיים, לא גאוה וישות, נפלתי נפלתי, תלך על הדרך הזאת, כמ"ש בתו' ו', אין דבר אם הולך או לא הולך, אלא דרך, זהו עצות מרחוק אמונה. אודה שמך כי עשית פלא, הפלא הזה הוא שאדם צועק לה', נורא תהילות עושה פלא, על זאת צריך להודות ולהלל לה'.

זהו עיקר זכות אבות, שצועק לה' מעומק הלב, ועי"ז נתגלה הארת עצה בלב האדם, נקודה של הבנה, נקודה שמעורר אותו. כאן הכל מתחיל.

בסיום הענין בהושענא רבה, אז מתגלה יותר התגלות

העצה. בריאת העולם ברישא חשובא והדר נהורא, וכשמתגלה האור, העצה, הלילה הולך ונהיה אור יום, אבל זה הולך לאט לאט, חדשים לבקרים רבה אמונתך, ועי"ז יש צמיחת הרפואה, ארוכתך מהרה תצמח

רבינו מפרש את זה בברייתו של עולם, ברישא חשובא והדר נהורא, שצריך להמתין, ללכת מדרגא לדרגא, אש מים רוח, תיקון אהבה ויראה, בברייתו של עולם, שמוכרח מדרגא לדרגא, אהבה ויראה, סדר הרפואה, כי החולי של האדם שהוא מונח באש מים רוח הנפול, נעשה מזה דינים, וצריך למזג ולהתרפאות

וכשנעשה אור יום, יש עצה חדשה, להגדיל העצה מתוך החושך והק'טנות. בכל מקום שאני נמצא, ה' כן רוצה אותי, וכמ"ש בר"ה, יש לי רבי, התפילות שלי כן עולה, הנה שנה חדשה, אני כן עובד את ה', וכך יש להוליד תמיד עצה חדשה. לא לומר שאני רחוק, אלא להוליד עצה תמיד. וזה צריך להגדיל את העצה. והוא ע"י איש תבונות. כח הצדיק. הוא שורש העצה. מים עמוקים עצה בלב איש, נורא תהילות עושה פלא, נגד אבותם עשה פלא, נפלאות של האמונה, עצות מרחוק אמונה, הצדיקים יש להם הפלאות האלה.

והתפילה היא אש מים רוח, ועפר מאנא דכולהו אמונה. איש תבונות מגלה את העצה. איש תבונות ידלנה, שלא להיות אובד עצות. איש פשוט מאבד את העצה, איש תבונות הוא הנשמה של העולם, הוא מאיר בנו את הנשמה, רוח הנשמה. כלומר שמכניסים את הנשמה בתוך דבר, ה' ברא את העולם, עשה אור, יש בריה, יש מציאות, הנשמה מצוחצח, הינו שהדעת נכנס בכל דבר, ואתה יכול למצוא בכל דבר עבודה, הנשמה בתוך כלים ויש לה גילוי, וכן בכל פעם שאנו מתחדשים בתוך החושך לצעוק לה', עי"ז נתגלה אור תורה, תורה של רבינו, איש תבונות ידלנה, ועי"ז מקדש את המעשים, תורה תפילה ומעשים דקדושה, ושורה אור בתוך המעשים, צמצום, ונעשה בריאה. והוכפל פרנסתו, שפע רוחני שפע גשמי, כל השפעות עי איש תבונות

והעיקר בתוך אכילה, אכילה עם רצון ה', והשביע בצחצחות נפשך, שם עיקר השובע. שובע בכל דרגה, הוא צחצחות. ונשמת שדי תבינם

וכך יש התגלות העצה.

הענין הזה הוא להבין במה שרבינו מלמד אותנו, למצוא מים שמגלים עצה, גם אם נפל, ונדמה שלא מבין, וכו'. צחצוח הנשמה הוא להבין את האור הנפלא הזה.

הענין הזה הוא יסוד של התגלות השכל שנעשה בר"ה ויוה"כ ומה שצריך שהשכל יכנס בתוך קטנות בסוכות, זהו חלום עי מלאך, שכל השייך לענין השינה, למעשי של עוה"ז, אכילה ושינה וכו' וכו', שהוא חלום עי מלאך, לזכור את השכל בתוך הכלים,

הארה של תפילין של יד, ומקבלים הארה חדשה, וזה תיקון ר"ה בשלימות. וזה מה שהצדיק עושה בר"ה.

ומזה נעשה תפילין, שיש כח להיות תפילין, י' מיני נגינה שיכולין לעלות שיר פשוט כפול משולש מרובע, זהו עיקר תיקון המוחין שרבינו מתקן את הכל.

כי הגוף גורם חותם רע, ליחות הגוף, כבידות הגוף, וצריך להכניע בבחי' תפילין התנוצצות המוחין, אבל צריך לתקן את העבר, לזה יש רבינו, נעשה בעולם מה שנעשה, אם אין לאדם יראה וביטול לה' ממש, הוא כמו שהוא, מה תיקונו, יש מגן, מגן אברהם, הצדיקים הקדושים הגדולים, הם אווזים בשורש העליון, והוא כח המגן. ר"ה יוה"כ הוא כח המגן הזה.

הצדיק הזה הופך מהנפילות שלנו לתפילין, יקר זה תפילין, תיקון תאות ניאוף שכתוב בה נפש יקרה תצור, עתה נעשה תפילין יקרים מאד, ניצה"ק שעלו.

משה היה רועה, הוא תיקון הדעת. רבינו פועל תיקון הדעת בר"ה, ונעשה מציאות של איש מגן.

משה הוא הדעת, מחזיר לך את הדעת, וזה מאיר בשבעה רועים, היינו בתוך הצמצומים, שהם עצות שנתגלה כשאדם צועק, שהוא בחי' שדי של תפילין, וכך נולד המח. בלי הריסה וגאווה. זהו איש מגן, מתקן את המוחין שלנו. וכן נותן לנו כח לצמצם עצמנו, החתים בשרו לחותם של תפילין.

איש תבונות הוא עצם הדעת, ואיש מגן מהפך ירידה לעליה, שדי, קדושה, ואז מבין שהגאווה שהיתה, בעירה בלי צחצוח, בלי חידושי תורה, בלי מבין דבר מתוך דבר. הדעת הזה שמשה רבינו מחבר, הוא הענין שצריך לצמצם.

מתוך תיקון המח בשלימות. כשאדם רואה למצמם עצמו, להוליד עצות מתוך החושך, לקחת אור תבונות ולעשות צחצוח, וגם להתגבר על בעלי גאווה שאין לו כח להתקדש, שזה עיקר מה שנעשה בעולם. אזי עולה למדרגה ויתר גדולה, איש תבונות הוא הארת הנחל נובע, איש מגן מקור חכמה, מאיר הארה חדשה, כיון שצמצם עצמו כראוי, אזי נעשה בנו כלים שישאר בנו השארת המוחין תמיד, שבעה משיבי טעם, שבעה רועים, מזוקק שבעתיים,

כי יש צעקה וממשיך הארת עמר נקי, ומביא את זה בתוך צבאות, היינו שדי, מילוי שדי, הוא צבאות. במעריב ה' צבאות שמו, נצח והוד. ועיקר העבדות בר"ה ויוה"כ הוא לאחד עשיה ויצירה, כי העיקר הוא העוה"ז.

המלאכים הם הרגשות נפלאות, כל מצוה שאדם עושה נשאר תמיד מלאך, במקום שעשית מצוה נשאר שם מלאך ענק והוא גר שם, חלום עי מלאך הוא הרגשות טובות. מחשבות טובות, אפילו שאתה יושן,

ורק כך שייך שיכול לצעוק לה', ולהוליד העצה, ולבא לצחצוח הנשמה, לזה צריך איש תבונות הוא כח של רבינו שמאיר בנו אור התבונות.

איש מגן, זה עוד ענין. כי יש גאווה, כי בכל פעם שמעלה האמונה, מאמונות כוזביות, אנשים שבורים, והנה מתחיל לשוב בתשובה, נעשה צמצומים, גרים, ניצוצות שהיו רחוקים ועכשיו עלו, הם היו במקום מאד רחוק, ועכשיו הם כלים, כשהכלים עולה, נעשה תבונות או במקום זה נופל לגאווה, בעלי תשובה צולאזט, צועק בלי דעת, זה גאווה. בעלי גאווה. מתגאים על הדור, אחד מתגאה על השני, מושלים על עם דל. ומזה נעשה שכל השפע שהיה לו קצת תורה, הנה אין לזה קשר עם הארת התשובה, נשאר הארה קטנה ולא נכנס בו, אין לו שבירת תאות אכילה והמותרות, ולכן הוא נופל לפגהב. החתים בשרו.

כי עבודתינו לעשות חותם דקדושה, ויש נסיונות נוראים באדם, כי אדם בגאווה לא בודק מעשיו, ונופל לנפש יקרה תצוד, דוקא כשהתחלת לשוב בתשובה, ולמצוא עצה, צריך להבין לחפש עצה ישרה גם לזה, כי אם לאו, נעשה גר בעל גאווה, בעל תשובה, בלי אור בכלי. ואין לו אמונה, אלא גם נופל לכל התאוות. והבעל דבר מתגרה באדם לנסיונות ואין לו שום כח. כי הלך לאנשי גאווה ולא לאיש תבונות. חסידות וישות וכו'. בכל מיני אופנים, ישות של תורה, ישות של הבנה.

אומר רבינו שיש איש מגן, הוא כח של משה רבינו, שנקרא איש מגן, התנוצצות המוחין תפילין, הם נקראים מגן. מה שצריך לבנות בר"ה יוה"כ, בונים את המגן. התורות של איש מגן, שיש צדיק שמגן עליך, עולה עד א"א, מדות שורש החסד, משם כח המגן, ביוה"כ נפתחין שורשי הבינה. ומאיר בך, ומזה נעשה סליחה ומחילה.

כשאדם ממשיך זאת על עצמו, לפני ה' תטהרו, כל השנה להיות אצל רבינו, באור פניך יהלכון, תקח מאור הפנים כל השנה, אם לאו, אין לך איש מגן.

ה' ברא את העולם, אבל מגן אברהם, הם החסדים הגדולים, שהוא מכניע חותם דסט"א, נפל לתאות עוה"ז, גאווה אפיקי מגינים אבל יש חותם צר, מכניע חותם דסט"א. שאדם מגושם ובקטנות המוחין וחי בריקנות.

אבל הצדיקים מעוררים את הקדושה, בר"ה, הגבורות בטלו כל המוחין, אומר ה', יש צדיק, אומר משה רבינו, כן, שימי כחותם על זרועך, אבל צריך לבקש את זה. כמ"ש בתיקוני זהר.

ההתחלה הוא בחותם דיסוד מלכות, ומשם עולה כל העבודות. בר"ה מתקנים את החותם הזה, ונעשה מגן. מג"ן. בתקוני זוהר שהמלכות צועקת וכו' וכשמתקנים את החותם, יש העליה בכל יום, כי יש

דרכי נועם

ואדם שיושן בסוכה, נעשה עיקר התיקון חלום עי מלאך, יושן במתיקות. וכן האכילה שבסוכה, השינה הוא מדמה, והאכילה מעורר בחזרה פגם המאכלים. והסוכה עצמה הוא תיקון איש תבונות ע"י מקיפי איש מגן, סוכה מגן בפשטות. על מי להגן, להנצל ממשוגעים בעלי גאווה, לכן סוכה מריב לשונות, להגן עלינו.

והכח של הסוכה הוא מאיש מגן, מוחין גבוהים יותר, איש תבונות הם מוחין שיכולין להשיג, איש מגן הוא למעלה מהשגתו, מקיפין הסוכה. וג' אופני היחוד, סוכה בסוכות סכ"ה, ואז נעשה תפילין מעורר בנהמה, הפיכת גשמיות לרוחני, וכך אדם מתוקן, שיש לו מוחין גבוהים אבל עושה צמצומים, שבעה משיבי טעם, שבעה אושפיזין קדישין, שהם כלים, הארת אהבה ויראה, והארות האלה צריך לתקן, ולכן מתקנים המאכלים שאוכלים בסוכה. ואז מחזקים המלאך ע"י שמחה שבסוכות.

הו"ר מגן, בנין ז' מדות, מקיפין ופנימיים וכל החסדים מאירים ע"י איש תבונות. הו"ר, וישב יצחק ויחפר את בארות המים, לצעוק ולצעוק עוד פעם כמו בר"ה, ואז נתגלה פעולות גדולות כאלה.

אישפיזין, איש, פי, זן, דווקא הירידה זן למעלה, ונתחבר למעלה

שמיני עצרת. ביוה"כ מקבלים התורה מחדש, זה יעצור בעמי, בחי' מלכות. תיקון המשפט, שיכול להחזיק מעמד. כי השמחה גדולה כ"כ, שמחה בתורה, נוק' עוצרת הטיפה, שהגאווה לא יזיק, ויכניס שמחה ותבונות ואיש מגן לכל השנה כולה,

וזה נקרא מאירת עיניים, תוכו רצוף אהבה, מאירת עיניים רק מלאכים נכנסים לשם, קישור המרכבה, בנות ירושלים הינו אתערותא דלתתא, תוכו, הלב מלא אהבה ה', ר"ת ארגמן הם מלאכים, מאירת, אין לדין אלא מה שענינו ראות, שלא להתבלבל, היה לי התבודדות ויודע שה' איתי, בלי בלבולים, זהו תיקון המשפט, ואז מתבטלים עוות המשפט, תשליך, משליך עצמו לה',

בן העובד אותו, משליך עצמו ברפש וטיט, נוסע לרבינו במסירות נפש. ומוסר נפשו, ועי"ז זוכה לכל טוב.

המשך שיעור

המשך תורה ה תניינא ערב חג הסוכות תשפו

[ו] ועל ידי הגאון של אלו המנהיגי הדור על ידי זה הם מגבירים תאות נאוף בעולם, בבחינת (משלי ו): "ואנשת איש נפש יקרה תציד", נשעל ידי גאון מתגבר תאות נאוף (ג), נשעל בבחינת חותם דסטרא אחרא, בבחינת (ויקרא ט"ו): "החתים בשרו מדב, כי על ידי חרב הגאון דקדשה מתגברים על תאות נאוף,

אין לך התנוצצות המוחין, יש לך מחשבות אחרות. חלום, היינו שאתה עושה מזה יחוד קוב"ה ושכניתיה, שברא מלאך דקדושה, מלאך, כי לאלקים מגיני ארץ, הוא מגן, שאתה הולך בתמימול ופשיטות, יש לך מלאך, שהצדיק עולה ליחוד גבוה ונורא מאד, עמר נקי, אוזניים וכו', וזה 'נעשה אדם בצלמנו כדמותנו', יש אדם ויש בהמה. כח המדמה דקדושה.

אלא שהמאכלים חוזרין להפיל את האדם, ואז באים ש"ד, לכן צריך חיזוק המלאך, כשאסד מברר בירור דקושה, נעשה הארה חדשה, התפעלות חדשה במלאך, חידושי תורה חדשים, ללמוד את הדבר מחדש.

וזה הדבר הוא תיקון בניסן. וגם בתשרי זה נמצא בסוכה. וכמ"ש בסוף המאמר,

אבל כשיש עוות המשפט, קשה להחזיק מעמד. ובסוף ממשיך ענין ר"ה, תיקון אמונתך בקהל קדושים, התקבצות ליקוטי אמונה, העצות שנולדו ע"י צעקה של כל אחד. זהו ההתחלה, התגלות מראה טעם וריח, ה' חושים שמתחדשים, כל העבירות הם בחושים, אבל נתחדש הארת עצות בה' חושים, ונעשה התנוצצות המוחין.

ואז צריך לתקן הפגם, והוא בעשי"ת, שבו לוקחים עור בהמה, חלום עי ש"ד, וזה חוזר על אדם, אבל כשהוא מאמין בכח התשובה, אבא אני רוצה אותך, אני נמצא איתי, ובהז מתהפך הגוף שלו, שורש כל המקומות שיש שם גשמיות, מתבטלים, זהו עשי"ת, שבכל יום חלק בנסירה, מאיר שמות הנסירה, י' מיני נגינה. כי בזכות עשי"ת, שייך להעלות כל הבריאה לה', כי ה' ברא בר"ה בחינת מלכות שיורדת, ומקבלת כח בעבודת ישראל בעשי"ת, שבהם נברא הירידות, ונעשה שהנסירה תהא בקדושה, ותיכלל עד אין סוף למעלה

תקיעה הוא שיש איש תבונות. רוח. תרועה איש מגן,

תקיעה המלכות יוצאים ממלכות ועולים, תרועה וכו', ושברים הם חלומות צודקים, החלום ואש שברו, וכן תיקון המשפט. שלא שואל קושיות. וזה נמשך בעשי"ת. בכח הנסירה, זכרינו לחיים למענך אלקים חיים. נצח הוד יסוד מלכות.

וביוה"כ נשלם החותם, כי יוה"כ הוא המגן עצמו, בו הבטיח ה' למשה רבינו שהוא מגן עלינו ביוה"כ.

סוכה בגימ' מלאך, הוא עיקר יחוד קוב"ה ושכניתיה שאנו עושין הצמצומים. כי הענין שצריך צמצומים, להיות אדם בעוה"ז, הוא כדי לעשות צמצומים מאיש תבונות. נשמת שדי תבינם, צחצוח הנשמה הינו שהניצה"ק עולה ויש אור חדש, מצד אחד הוא מקיף, וצריך שיעלה, ולכן בגימ' סוכה מלאך, כי סוכה הוא היחוד, הוא מקיפי איש תבונות על העצות

הדעת. תבונה זה לא ריבוי אור, צמצומים שנכנסים, לתוך מבין דבר מתוך דבר, להקים משכ"ן דקדושה, כסא שלחן מנורה מטה, כשאין עצה זה בחי' מטה, עצה פשוטה, שלחן, מנורה מוחין עצות יותר גדולים, מוכרח לצמצם את הולדת העצה,

וכל זה ע"י שצעק אל ה'.

וכל עבודה שהיא בקדושה היא צחצוח הנשמה. תהילים, תורה, לחשוב מהשי"ת, כל עבודה, מוכרח לקבל ונעשה העלאת המ"ן, העצה עולה, כשיש נקודת העצה, נתעלה מ"ן, היראה מקבל איש תבונות חדש, כלומר הארה חדשה מאיש תבונות, מוחין חדשים. וכך זה עולה יותר ויותר גבוה.

זהו הסדר. וזה נשלם בסוכות.

דא עקא בכל פעם שמתחילין להעלות העצה, נופל אדם לגאווה, שאינו לוקח את הדבר להכנס אל העבודה ממש. ונשאר רק דברים 'שאני יודע', זהו שורש יצהר, שלא צמצם את האור למעשה, ויש יצר הרע. כי כשחושב למעשה, שובר בכל דבר יצהר, יש לו התאפקות בכל דבר, כשאין הצמצום הזה, אינו מעלה מ"ן, ונעשה פסולת, גאווה.

מנהיגי הדור שלא גילו דרך שהירידה כדי לצעוק להמשיך עצה למעלה, הם לא יכולין לעזור לאדם, רק הארה ואין ישועה. ולכן צריך להתדבק באיש תבונות.

איש מגן הוא הצדיק שפועל ר"ה ויוהב, בשורש הדין להמתיקו.

אם אין איש מגן, נהיה עוד פעם שבירה. שאין יכול להחזיק מעמד.

השביע בצחצחות נפשך,

תפילין של ראש להמשיך מוחין חדשים.

זה הסדר צריך להמשיך יציאת מצרים בתפילין, הארת הבינה, בשבת קודש נמשך באופן אחד, וביו"ט בעוד אופן, בר"ה ויוה"כ זה התקשרות, הכל ע"י הצדיק, וזה מדרגה גדולה מאד להיות מגן, חותם, היצר הרע חושב שהוא מפיל, החתים, וכו',

החותם הזה נעשה עי איש תבונות בחי' בינה, איש מגן לוקח כל המוחין, מגן שמאיר אור הארת הדעת. התגלות.

ונעשה בחינת מגן, ואז יש רועה דקדושה, ז' רועים, רועים את האמונה. השמחה באלקות שבכל דבר. זה נקרא איש מגן.

איש מגן הוא כח להגן נגד כל הדינים, זהו מדת הרחמים, תבונות הוא עולם התבונה, מגן הוא ראש הבינה. בר"ה הוא תיקון ואמת. עד שנעשה נוצר ונקה, משם מקבלין אבא ואימא. אל רחום וחנון, ורב

בבחינת (תהלים מ"ה): "תגור חרבך על ירך". אבל על ידי חרב הגאווה של אלו המנהיגים הנ"ל שמקבלים מהגרים כנ"ל, מתגבר חס ושלום, תאווה זו כנ"ל:

[ז] ולהנצל מזה הוא על ידי המגנים שבדודה. כי יש מגני ארץ, שהם מגנים עלינו ומצילין אותנו, כי הם מכניעין החותם דסטרא אחרא, שנעשה על ידי הגאווה כנ"ל, בבחינת (איוב מ"א): "גאווה אפיקי מגנים סגור חותם צר", שהם סוגרין ומכניעין חותם דסטרא אחרא, שהיא בחינת תאווה הנ"ל, שנעשה על ידי גאווה כנ"ל. ועל ידי שהם מכניעין זאת התאווה, שהוא בחינת חותם דסטרא אחרא, על ידי זה נעשה בחינת תפילין, מחין, שהם בחינת חותם דקדושה, בחינת (שיר השירים ח): "שימי כחותם על לבך כחותם על זרועך" (עין תקון א ותקון כ"ב):

כי עקר תקון המחין על ידי שבירת תאווה נאוף, כי עקר המח על ידי לחות הגוף, כי המח הוא כמו גר דולק, והלחות שבגוף הם עולין להמח, ונעשין שמנים אל המח. נמצא שעקר המחין על ידי לחות ושמנוניות הגוף. על כן על ידי שמכניעין תאווה נאוף, ואין יוצאין לחות ושמנוניות הגוף לחוץ, על ידי זה עולין הלחות אל המח ונעשה שמנים, שזה עקר המחין. על כן על ידי המגנים הנ"ל שמכניעין תאווה זו, על כן הם עושין על ידי זה בחינת תפילין, מחין כנ"ל, כי הם מעלין לחות הגוף מבחינת החתים בשרו, עושין מזה מחין בחינת תפילין, כי תפילין הם התנוצצות המחין, ועל כן נקראו התפילין יקר, כמו שאמר רבותינו, זכרונם לברכה (מגלה ט"ז): "ויקר" אלו תפילין, כי התפילין נעשין על ידי תקון תאווה נאוף, שהיא בחינת: "אשת איש נפש יקרה תצוד", כנ"ל. ועל כן נקראין התפילין פאר (ד), כי נעשין על ידי תקון הגאווה וההתפארות, שמביאין הגרים כנ"ל:

וזה בחינת (שמות ג): "ומשה היה רעה". משה הוא הדעת בחינת מחין, תפילין, הוא רועה דקדושה, הפך "רעה זנות" (משלי כ"ט). וזה בחינת שבעה רועים דקדושה, בחינת משה היה רועה בחינת תפילין, שין של שלשה ראשים, שין של ארבעה ראשים, שהם בחינת שבעה רועים הנ"ל.

כשצועקים ממעמקים קראתיך, מעמקי הלב, מתגלה עצות פלא מרחוק, והעצה הזאת צריך לגדל, צריך מים שמגדלים את האמונה, עד שנעשה חדשים לבקרים רבה אמונתך, התגדלות העצה. אומר רבינו שלזה צריך איש תבונות, כי גוי אובד עצות המה ואין בהם תבונה, כשיש איש תבונות אינו נאבד. איך אין העצה נאבדת, צריך איש שמצחצח הנשמה, יש לאדם נשמה אלא שצריך לצחצחה, היינו לעשות צמצומים לאלקות

צריך לעמוד בנקודה זאת איך זה שייך לסוכות. בנקודה הזאת, קשר של איש תבונות עם העצות, עם הולדת העצה, מוכרח להביא את האדם להכנס לצמצומים המח, שזה הארת הכלי. שלא יהיה ריבוי אור, ענייני

חלום הוא המקום ששם צריך לצעוק צעקת הלב, וכך נעשה בחי' מלאך, אבל בתחילה אין יודע מה זה, כשמקיים משהו, נעשה איש תבונות, יש לו הבנה, ועי"ז מצמצם, ונתרפא המח, שיש זמן של התגדלות המוחין שמצומצם בתורה ועבודה, ויש זמן של קטנות, שבעה משיבי טעם, וגם מוסיף דיבורים שלו, יחד עם הדיבורים של רבינו, וכך יכולים להתחזק

רבינו אומר שהארה הזאת נמשך ממוחין גבוהים, עמר נקי, ז' תיקוני גלגלתא, כי מדות הרחמים הם שורש המוחין, למעלה מהם ז' תיקוני גלגלתא, סתימין, נקראים אין סוף, עמר נקי, נצח והוד דעתיק, בחי' אוזניים, בחי' נעלם מאד, ר"ת עושה מלאכיו רוחות, שעולה אפילו לתקן את בחי' המלאכים.

ומזה נעשה עיקר תיקון השדים, שעירים, ונעשה חלום עי מלאך, וכך נעשה אדם, נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, פעם בגדלות ופעם קטנות. צלמנו צלם המוחין, דמותנו מדמה, בחי' מלאך, חלום עי מלאך. שהצלם מאיר בתוך המלאך בשעת שינה, כח המדמה גם בקדושה. זהו נעשה אדם.

רבינו ממשיך שיש בעיה, שמאכלים מגשמים את האדם, מפילים אותו, היום זה לא רק מאכלים, אלא כל הכפירה ברחוב, והמחלוקות, והעסקים, ואכילה, שינה צ"ל בחי' מלאך, חלום הוא בחי' שינה, עיקר תיקון הזה הוא בחודש ניסן, תיקון המאכלים.

בהמשך אומר שעיקר התיקון בסוכה, הוא חלום עי מלאך.

ובהמשך אומר שיש עוד פגם עוות המשפט שמפיל שוב את כל הגשמיות. המרכבה מתקלקל, עוות המשפט מקלקל את קשר לה', ונופל עליו אהבות נפולות, יש אהבה דקדושה, תוכו רצוף אהבה, כבוד קדושה, שהוא מסתובב בשיר השירים, רצוף אהבה דבחי' ירושלים בחי' חותם, אבל כשנפגם המרכבה נופלים אהבות רעות רח"ל, רשע מכתיר את הצדיק, מלחמה קשה של משפט מעקל, אותיות עמלק,

התיקון הוא קשר המרכבה, שאדם יודע שה' נמצא איתי גם כאן, ארגמ"ן ר"ת שמות המלאכים, הם הצמצומים, חסד גבורה תפארת מלכות, שני דרכים, קשר המרכבה שמתבטל לגמרי לה'. יהיה מה שיהיה תמיד ה' נמצא כאן, הוא הכניס אותי לכאן.

רבינו ירד עד לרפש וטיט, אבל תתקשר.

אין לדיין אלא מה שענינו רואות, שאדם רואה שזה בוך, אבל ענינו רואות נקודה של התחזקות, ה' נמצא כאן, זהו מאירת עיניים. וזה צ"ל מצות ה' ברה, שיהיה ברוה. שיראה אדם קשר המרכבה. זהו התיקון

כל זה מתחיל מתקיעת שופר, כי דורמיטא הוא השינה של עוה"ז, קטנות. בתקיעה נתגלה מקיף ראשון, בתרועה כבר עלו המוחין למעלה, והם קרובים, משה היה רועה, שברים מה שצריך לתקן, שברו על ה'

חסד ואמת, נוצר ונקה, כי או"א מקבלין רק מנוצר ונקה, הצדיקים מעלין את הבינה לא"א. ומשם התיקון המגן.

וזה מה שרואים שבמקום שרבינו מדבר מהצמצומים, בסוף הוא אומר שהצדיק משה רבינו יש לו התיקון הזה,

במופלא ממך אל תדרוש, זה שייך אלינו, בנקרת הצור הנאמר במשה, שהשיג מה שהשיג, י"ג מדות, שהיה לו צמצומים למדות הרחמים, זה קדושת הצדיקים, שלימות הנר"ן וגוף קדוש, הוא יש לו הכלים וצמצומים.

זהו מגן שיש למשה רבינו, נסתר בנקרת הצור, שלא יהא מוחו משוטט חוץ לגבול שהיה לו..

כיון שתיקן כל הצמצומים עד מדות הרחמים, זהו מגן. קדושת איש מגן.

וממילא כשיש הארת המוחין שמתקן את הפסולת, מלמד אותנו כל הצמצומים, ומזה נלמד איך לצחצח הנשמה שזה רק ע"י צמצומים, בלי זה, אין התחדשות אין צחצוח, אין עבודה. יש רק אור בלי צחצוח

כשיש הארת המוחין, התכלית הוא להכניס את זה בתוך מה שעובר עליו צמצומים, אז נולד שורש הדעת, דיבורים כשרים להחיות, שבעה משיבי טעם, רבינו מגלה דיבורים כשרים, אך לא מובן, כשמקיימים הנ"ל מבינים ההתחזקות של רבינו, להחיות נשמות נפולות. שבעה משיבי טעם הם שבעה רועים, טעם כלומר שנכנס בתוך טעם האדם, שמרגיש את זה. כמ"ש בהמשך המאמר איך טועמים. שבע יפול צדיק וקם, אפילו שיש מדות נפולות של עמלק, מזוקק שבעתיים.

שבעה רועים אושפזין, פיזן, דיבורים כשרים, שמחיים אדם מירידתו, כי הם נכנסים לצמצומים של ז' מדות, זהו תפילין, מוחין שנעשה שני שינין, בינה נעשה צמצום, בשורש הבינה ב' שינין, כשהמוחין מצומצמים כראוי הם נכנסים לכלי המוחין, חב"ד דז"א מקבל המוחין, בצמצום עור בהמה, ואז לוקח החתים בשרו, יום חול, נפילת המשפט ופגם המאכל, ומקשרים את זה לשבעה משיבי טעם, תפילין, זהו יציאת מצרים, נופלים כדי לעלות

וזהו ענין החלום ע"י מלאך, כי יש מח ודעת, התגלות הדעת, הסתלקות הדעת, חלום, מדמה, שזה נמשך מיחוד קוב"ה ושכניתיה בגימ' מלאך בגימ' סוכה, וזה התיקון ע"י שמחובר לקדושה, עולם הבריאה מחובר למלכות דקדושה. בחי' יהושע, הסתלקות משה, שר צבא ה' עתה באתי, בחי' שד"י, אור צמצום קדושה ודעת, ומילוי שדי הוא צבאות, כלומר כל מה שעובר עליו, ה' צבאות שמו, צבאות הם המלאכים, הם מבינים לאדם כל מיני נסיונות, כל מיני ישועות, כל מיני מחשבות, פעם כך ופעם כך, מזל שע"ה. צבאות הם נצח והוד, מה שעובר על אדם, וזה הצמצומים, עצות. נו"ה. ושם צריך צעקת הלב, מעומק הלב.

דרכי נועם

לאחר שיש תחילת התיקון בר"ה, נכנסים לימות החול ועוסקים בתשובה, ימים שמניחין תפילין, לקחת החתים בשרו של דברי ימות החול, היינו טיפת עשו וישמעאל, שבכל דבר יש תערובת טוב ורע, החתים בשרו השורש הוא ענין שכל דבר יש בו תערובת, במאכלים, בכל דבר יש תערובת אהבות ויראות נפולות. בימות החול יש בירורים, שבזה יש עבודת עשי"ת, שעושים תשובה באלו הימים שצריך להיות בקי ברצוא בקי בשוב, להמשיך הצמצום, ולראות במקום שהוא מונח, ולעסוק בתיקוני צעקת הלב לעורר איש תבונות, ואיש מגן ששייך לבחי' תפילין דימות החול. עי"ז נתתקן המח. זה תשובת עשי"ת, בימות החול, כשעובר החתים בשרו מהפכין לתפילין. זהו עיקר בנין קדושת התפילין. היינו שיכולין להמשיך מוחין לחכמה בינה דעת, של יד ושל ראש, כי עולה צעקת הלב ונמשך דעת.

זהו עבודת האד סבימות החול, ועי"ז נעשה יוה"כ, היו"כ היא הארה הגדולה ביותר של איש תבונות ואיש מגן וגם מקיפין עליונים דאיש מגן, שנפתח אור עתיק. מתוך מה שנבין מהו יוה"כ, שורש הבינה מעתיק, מזה מובן מהו גמר תיקון החותם דקדושה, דיוה"כ, כלשון רבינו, בצום יוה"כ יחתמו, החותם של יוה"כ היא הארת הבינה ששומר מאד, כי בחינת מלכות הוא מציאות הבירורים, להעלות את הבריאה לשורש הנשמה, שורש הנשמה הוא מלכות, אם אין המקום הזה חתום, נעשה ירידה ירידה, אם זה חתום, נעשה שהירידה לצורך עליה. כמ"ש בסי' כ"ב.

ביוה"כ נעשה תיקון החותם, כלומר שאין טיפת עשו וישמעאל, זה היום היחיד בשנה שאין טיפת עשו וישמעאל, מי פעל את זה, איש מגן, משה רבינו פעל את זה, זהו דרגת עלאה שהצדיק מאיר סליחה ומחילה, שעולה למדות הרחמים בתכלית, ונמשך משם סליחה ומחילה, סליחה בגימ' ד' הויות או אה"י, ומחילה הויות, וכפרה מדות הרחמים דמכפר, דרכי הסליחה שמכפר לגמרי, ונעשה תיקון האמונה, שהאמנה נחתם, אין שום קליפת עשו וישמעאל כלל, רק סליחה, אין רע כלל.

החותם הזה הוא אצל האדם, בדרך כלל יש לאדם עבר, ביוה"כ צרי ראמונה שלימה שמחלו לו, אין לי עבר, היה חותם, זהו תיקון התפילין, שאפשר להתחיל תמיד משל יד, ולהמשיך מוחין משל ראש, אל תאמר שאני רחוק ונפלתי, זהו תיקון הברית, צריך לדעת שזכינו לתיקון הברית ואנו נקיים.

ביוה"כ הוא כח הצדיק, מיוהב מובן מה זה נהר המטהר מכל הכתמים.

בר"ה מתחיל תיקון האמונה ע"י שצועקים שופר, ונתגלה הרועה באופן של איש תבונות שנעשה איש מגן. בעשי"ת נבנה כח המגן מתוך החתים בשרו נעשה חותם, לא רק כתר וחכמה בשורש שה' רוצה, אלא אתערותא דלתתא שאדם מתקן, תשובה דימות

אלקיו. פתרון החלום. עיניו רואות משהו אחר. וגם תיקון המשפט, לקרר את הלב מקושיות. עיניו רואות, לא אכפת לי מחלוקת. והלב נשקה עם חיות.

ראש השנה תיקון האמונה. מתקבצים נקודות האמונה, ותיקון המוחין ה' חושים, כי בר"ה צועקים לה' בשופר, ממעמקים קראתיך, מתחילין לצעוק ועי"ז נתעורר האמונה. ועולה העצה, ונתתקן האמונה. האמונה מתרוממת. אבל כתוב לעיל שהיא נופלת אח"כ, ולכן אומר שתיקון האמונה שאנשים שבים בתשובה וחושבים על הצמצום, איש תבונות. ר"ה צועקים וכו'. בתחילה יוצאים מהשינה ע"י צעקת הלב, ואח"כ יש להוליד הארת המוחין הראשון ששייך לר"ה, זהו בחי' בטחון לכל השנה שכל מה שנעשה הכל מאת ה', זהו ראייה, רואה שהפרנסה והבריאות המעברים עבר ועתיד הכל מאת ה', זהו תיקון הראיה, כל הצמצומים של האדם.

שמיעה להאמין שה' שומע תפילה, בתיחלת המאמר כתוב שבשאיין אמונה לא מועיל תפילה, עכשיו מאמין שה' שומע. צמצומי תורה תפילה.

ריח, תן פחדך, כל יראת שמים, כל התחזקות נקודה טובה ה' רואה.

טועם המצוות, מטעמים כאשר אהבתי, המצוות גורמים יחוד נורא.

ידיים, מקבל תשובה, ידו ממשש, כלומר הירידות, שאתה ממשש את העוה"ז, וה' שומע ההרור תשובה.

אלו הם מציאות הצמצומים, כל מחשבה דיבור ומעשה של האדם.

וזוהו תיקון המוחין של ר"ה, כי יש לך ג' בחי', צעקת הלב בקול שופר, נולד איש תבונות ואיש מגן. בתחילה היה שינה, המוחין יצאו ונעשה נסירה, ונעשה צעקה ומוליד איש תבונות,

רוח קה.

--

כדי להבין מה זה חולשת ה' החושים, צריך להבין שמיני עצרת

ר"ה הוא צעקת הלב, שנעשה מזה התגלות העצה, שופר, ועי"ז נתגלה הארת איש תבונות. וכו' שברים, ואז נמשך כל המדות. וזה נתתקן בר"ה, ושורש כל התיקונים ה' חושים, 'שזה עיקר כלליות הצמצומים.

והנה בר"ה הוא תיקון כתר וחכמה דמלכות, ראשית הישועה, עשי"ת כל שאר חלקי המלכות. שנמשך ע"י צעקת הלב כל עניני התשובה, ראייה שמיעה וכו', וזה נעשה ע"י שמהפך החתים בשרו לחותם דקדושה. והוא ע"י צעקת הלב, איש תבונות והארת איש מגן ששומר. זהו עיקר התשובה.

דרכי נועם

צעקה, וזוכין למקיף דאור הבינה, וזה מחזיר לנו את ההשאה שמאיר במלכות מקיפי הדעת, שהקב"ה איתי ואצלי, ואתה יכול לשמור את החלום, המדמה, וזה מחובר אל הדעת. השארת הדעת נשאר. זהו מקיף שנשאר לך השאה הזאת במקומך.

הסכך הוא פסולת גורן ויקב, החתים בשרו שנתהפך לחותם. כי התיקון דר"ה ויוה"כ, ה' שמע את צעקתך מטיפת עשו וישמעאל, וסוכה על הפסולת שלך, כי יש הארת איש מגן שמתקן פסולת שלך, ק' ברכות, בינה מאיר בתוך שם אדני' מלכות, לתקן הפסולת שלך, מאה אדנים, מאה ברכות שבכל יום.

סכך הארת הבינה שמתלבש במלכות. תיקון המלאך

שורש המוחין מקיפין עליונים שזה בחי' איש מגן, ומתלבש באיש תבונות. וזה יורד אפילו לתוך פסולת שהוא מקום המלאך, המדמה. וזה מאיר באדם תיקון הפסולת. ולהזהר שלא יהיה למטה מעשרה. הארה הזאת נכנסת באופן כזה.

איש מגן הארת רחמים גדולים לתקן כל הפסולת, התחזקות, ויש השאה במוחין דד"א, וכשזה באמנה, זה הארת המלכות. ושניהם ביחד זה כח איש מגן הארת מקיפין עליונים, ג"ר דמדות הרחמים ממש, ומאיר בנוצר ונקה, אחורי הג"ר הזה, וזה מאיר באדם עצה בכל מקום,

וזהו חלום עי מלאך, לחשוב מחשבות טובות תמיד כשיש ג' דברים אלה. א. רבינו מאיר לי המקיף שפסולת נהפך לקדושה, זהו הסכך, בכח צעקת המחיצות. ב. מקבל הארת המקיף של דעת שיודע שיש לי איש מגן, ג. הוא נותן לי הארת הדעת של מקיפין. שזה מקיף באהבת ה' ויראת ה', זה וסוכה אחת. עווד סוג סוכה שהוא נותן לי אמונה, התחזקות בפסולת שלי. והשלישי הוא בסוכות שניהם ביחד.

ליש"ב בסוכה, ליישב את המוח שלך. אהבה ביום ראשון, יצחק ביום שני. זהו שבעה משיבי טעם, התחזקו תבחי' מלכות, או מוחין אהבה ויראה ממש, או שניהם ביחד, מח יחד עם הצמצום, לכן תיבת סוכה בגימ' ג' בחינות הללו, שכל קדם שנבנה ע"י שכל אחור, סוכה ברוה"ק

ומה עושים בסוכה, להכנס למחיצות, ב' נצח והוד, והשלישי הצדיק יסוד, הוא המחיצה שלי, תחפש את איש התבונות שיהיה לו איש מגן, ואדם יושב על כסא, לא שד אלא אדם. כי תיקון המלאך נקרא אדם. ושם יושנים, חלום עי מלאך, ואוכלים, תיקון המאכלים, לא עצבות. אלא תיקון המאכלים ע"י שמחה. זמן שמחתינו.

ושמחת בחגך, מה זה שמחה, אור הפנים של האיש מגן, כמ"ש בסי' ל', המצוות מתקבצות, לב שמח ייטיב פנים, הארת ש"ע נהורין מאיר כשאתה עושה מצוה בשמחה,

החול, עד יוה"כ גמר תיקון ימי אלול, עולים לשורש הבינה, רצוא דרצוא דרצוא שפיץ, והוא המציאות שהאמונה נשארת תמיד, אתה חתום בתוך הקדושה, לא מתבלבל יותר, זכית שאתה יכול להחזיק מעמד בלי טיפת עשו וישמעאל, זהו יוה"כ.

אחר יוה"כ.

מתחיל שוב עוה"ז. ראשון לחשבון עונות. חוזרים לדמיונות, לטיפת עשו וישמעאל, אין קדושת אכילה ואין משפט, כדי להנצל, צריך להכנס לסוכה, כי יצפנני בסוכה, איש תבונות מתגלה באיש מגן. כמ"ש בהמשך. וזהו סוכה, בגימ' יחוד הויה אדני, תיקון המלאך, מקיפין עליונים, מדעת העליון, שזהו דרגת הצדיק שמאיר באופן גבוה מאד. ומאיך גיסא הוא הכח שמתקן המקום הנמוך.

וזה מה שרבי נתן מפרש בהל' סוכה ה"ג, על המאמר הזאת. ושם אומר בפירוש כל הנ"ל,

בסוכה יש מחיצות,

הלכה א', סוכה הוא בנין מחיצות המוחין, דרך לשמור המחשבה ולא להתבלבל משום דבר, זה נקרא נצח והוד, לנצח את המצב, והוד, מתחיל איזה התגלות העצה, אתה מנצח, זה תחילת העצה, והוד הוא שהוא נמשך בתוך הכלים, צד שמאל, נצח הוא עצה דצד ימין, הוד עצה דצד שמאל, ושלישי אפילו טפח, הוא יסוד. שאתה מבין שצריך להתדבק לצדיק איש תבונות, שהוא איש מגן, וזה בקטנות.

סוכה ה"א, שהעיקר הוא מחיצות המוחין, ואחכ ממשיכין לדעת שזה יהיה סוכה סרוחה, לא מדי גבוה לא מדי נמוך, המחיצות האלה הם כדי להדחות את היפך המלאך, להמשיך את הויה"כ, איש מגן

סוכה מקיף מדעת עליון, שיכול להאיר תוך המדות. ואנו זוכים לסוכה ע"י שמתחילין לגלות עצה מצעקת הלב, מחיצות הסוכה הם צעקת הלב, נצח והוד, אבל יחד עם יסוד צדיק, חותם דקדושה, שאנו לוקחים מרבינו חותם דקדושה, וזה הקשר עם תבונה. השארת איש מגן. כי כולו לא נשאר, רק השאה נשאר.

כשיש מחיצות צריך סכך, הוא הארת איש מגן. וזה מתלבש בתוך איש תבונות שזה הסוכה. כמ"ש רבי נתן, בכלליות, וזהו עומק הדבר ג' בחינות של בסוכות, בסוכות. כי זה נכנס בג' מקומות.

כונת ליישב בסוכה הוא בינה מקים את המלכות. ליישב, מלאך, יושב במקום גשמי ויש לי כאן הארת איש מגן. וזה נותן הארה לז"א סוד התפילין המוחין עצמם, ואח"כ הארת שניהם ביחד.

יום א' חסד, מקיפין היינו דעת עליון, שמאיר, השארת איש מגן דיוה"כ, מוחין גדולים מאד, שמתלבש.

שורשי מדות הרחמים דעתיך שהיה פתוח ביוה"כ, מתלבש למטה, העבודה שלנו הוא עצות, מחיצות,

עשו וישמעאל, ומתבטל הטומאה. ואדם יכול להחזיק מעמד ונעשה יחוד קוב"ה ושכניתיה.

אדה"ר ע"י החטא בלבב את זה, וע"י החטא נפל, ונעשה בלבול של טיפת עשו וישמעאל, אבל תיקון של ר"ה יוה"כ, וסוכות, כב הימים האלה, נעשה מציאות שיש לך דרך של מחיצות מצעקת השופר עד צעקת הו"ר, ונעשה איש מג"ן, ונעשה יחוד השלם בשמיני עצרת, כי אין נשחתת שלא יהיה אחיזת הדין, הוא החותם שלא יהיה להם אחיזה.

זהו שלימות התיקון.

אומר רבינו בהמשך שלכל זה מוכרח תיקון רבי עם תלמידים, רבי נתן מבאר בהל' נזיקין הלכה ה', שהעיקר הוא ישיבה של הצדיק, שמחפשים ללמוד ספרי רבינו. רק כך יש חיזוק. מוכרח קיבוץ לבא ביחד לדבר ביחד דברי רבינו, חוש הראיה לראות מחדש את החידוש של רבינו, עיניך רואות את מורך, פניו שכלו ונשמתו. שמיעה להבין דברי רבינו, מוסר, להבין, ריח משמש את הרבי בטרחה, יגיעה, טעם מתיקות המאמר, מישוש הוצאות, ממון. עולה זמן עולה חיים.

כל זה צריך כדי לחזק ה' חושים דר"ה, וזה מתעורר בשמיני עצרת, מתחילין מחדש בראשית. ללמוד תורה ולהמשיך שמחה, לתקן המאכלים, כשיש אנשים ביחד, קיבוץ כל השנה, וזהו הישיבות בבבל, רב הונא, משם יש גמרא,

ועיקר התיקון היום, לסלק המוחין, להתבטל לצדיק לגמרי, בן העובד אותו, עושה עצמו כעבד, להוריד עצמו למצב שעובר עליו פגם המשפט מאד חזק, ועיקר התיקון הוא ע"י מציאות ראייה דקדושה, מראה דקדושה, ריתמא, תוכו רצוף אהבה, שיהיה בוער בקרבו איזה דיבור של רבינו. אהבה ויראה, והעיקר שיהיה בו בחי' ראייה. להנצל מקלקול המשפט, ראייה מקרר הלב, ראייה שאתה רואה דבר שמקרר הלב, ד' דרגות ראייה, מה שענינו ראות, קור רוח. שמחה גם נקרא ראייה.

וכל זה נקרא מאירת עיניים, וכן מאור עיניים ישמח לב, שמחה. מצות ה' ברה, שיהיה ברור, מאירת עיניים, וזהו התיקון של ישיבת הצדיק, שמזה נמשך לכל השנה, ואז יש ראייה דקדושה, רואה דבר ברור, שמחה ברורה.

ארגמן שיש לו ז' מדות ז' אושפיזין, מתבלש בכל יום, וכך יש לנו תמיד סוכה, אמן

מה זה זמן שמחתינו, מוחין שמביא שמחה, ש"ע נהורין שמאיר חיות ושמחה. שמחה היינו הארת הסוכה, ש"ע נהורין שמאירין בך,

התפילין מביא שמחה, כמ"ש חז"ל. והנפילה נתהפך לעליה, פסולת אבל נעשה מקיף. זה נקרא חיזוק מלאך, כי המלאך צריך חיזוק בשיוורד למטה, מקום שיש טיפת עשו וישמעאל, החלום נתקלקל ע"י תערובת, אאע"ה הוליד את ישמעאל, ויצחק את עשו, וצריך חיזוק, היינו מחיצות איש תבונות יסוד, ויש איש מגן מקיף סכך, הרי שיש ר"ה ויוה"כ, וסוכות הוא מקיף גבוה יותר, חסידים, ולכן צריך חיזוק.

ריתמ"א מאיר"ת, סוף המאמר, שעיקר התיקון הוא ר"ה ותשרי, תוכו רצוף אהבה, שמקושר לגמרי, אושפיזין מחזקים אותנו שהכל יהיה מקושר. כל מה שעובר עלינו בסוכות, ואדם משמח את עצמו בבחי' סוכה, שעושה מחיצות נצח והוד, ומחפש יסוד, איש תבונות, ואיש מגן מהסכך, ונזכר מהאר תהדעת שבינה מאיר למלכות, דרגא אחת, ואח"כ למדות דרגה שניה, ואח"כ לשניהם, הארה העליונה הוא ש"ע נהורין, אור הפנים. ועי"ז יכול לעסוק בכל דבר, כי הצמצומים מאירים בגדלות המוחין, והמאכלים הם תיקון כל המותרות ע"י התחזקות.

ואז נעשה הושענא רבה, וישב יצחק ויחפור את בארות המים, עוד צעקה מעומק הלב. כי הלולב עולה למדרגה יותר גדולה מהסוכה, הצעקה גדולה יותר, הושענא יותר גבוה. הארה תפילת הו"ר מאד מאד גבוה, הולכת הלולב ההליכה, המקיפין, מקיפין גבוהים יותר של איש מגן, הלולב והאתרוג מחזקים את הסוכה, מרחקין מדות רעות ומקרבים מצד הטוב, זהו נענועין, ונעשה תורה חדשה, דעת חדש. אור התורה תיקון ז"א, ואור אמונה שמרחק הרע, הוא בחי' מלכות. והמקיף הוא איש מגן. סוכה הוא מגן.

ואז נעשה שמיני עצרת, עוצרת הטיפה. שיש לך כבר עצה להנצל מטיפת עשו וישמעאל, כמ"ש רבי נתן, עוצרת הטיפה ואינה נשחתת, איך חזר ח"ו לתיקון פגה"ב פשוט, אלא שהכונה שיש יחוד קוב"ה ושכניתיה בכ לדבר, כי יש חותם, ויש למלכות הארת הגדלות. איננה נשחתת בבלבולים, פסולת גרים גאווה ואכילה או ריבוי אור או מיעוט אור, או עוות המשפט שזה בלבול הכי גרוע, העצה של שמיני עצרת הוא למצוא אחדות ה', ריתמ"א, בוער בלבו אהבה גחלת שלהבת.

אור הבינה מאיר במוחין גבוהים יותר, מקיפין הכי גדולים הוא שמיני עצרת, יחוד כתר, מקיף גבוה מאד. עד שיכול לעצור את המלחמה עם עשו וישמעאל, וכל הבלבולים, מפגם המשפט ופגם המאכלים, ושמיני שזה מתלבש בבינה, מצד ימין, היינו זה יעצור בעמי, תיקון המשפט, בחי' מלכות. ומתגלה שיקול הדעת בחי' משפט, ואתה יכול לעמוד בעבודה להדחות טיפת עשו וישמעאל. ועי"ז אתה מלך, יכול לדחות טיפת